

Zadnji dan so se popolnoma umirili. Oči so gledale bolj jasno, kakor prej, govorili so razločno, četudi tiho, — samo lica so bila nenavadno hladna in vele, sesušene roke so ležale nepremično na odeji.

„Sedaj mi je boljše . . . pojdi počivat . . .“

Od neprestane skrbi, od strahú in čujenja me je ovladala strašna onemoglost; hodil sem po sobi kakor v sanjah in pred očmi mi je bilo vse nejasno in megleno. Rad bi se bil kam naslonil za nekaj časa, a kadar sem zadremal, skočil sem v hipu zopet kvišku, kakor da me je kdó poklical in pohitel sem k materi . . . Glava me je bolela in zaduhli zrak mi je ležal na prsih, kakor kamen.

Proti mraku sem se šel sprehajat. Materi je bilo lažje in sestra je sedela ob postelji . . . Krasen večer je bil zunaj. Solnce je bilo ravnokar zašlo in na zahodu se je rdečilo, kakor da se je razlilo po nebu samo raztopljeno zlato. Bilo je precej pozno v jeseni in listje na drevju je pričelo rumeneti. Vroči obraz mi je hladil lahen veter, ki je pihal od juga. Temnilo se je vedno bolj in zvezde so se prikazovale na nebu; na vzhodu pa se je lesketala žareča obla in se dvigala vedno višje in višje; luna je vzhajala . . .

Sestra je prihitela za menoj s prestrašenim obrazom.

„Pojdi domú . . . Pojdi domú!“

Prašal je nisem ničesar in sam ne vem, kdaj sem odprl vrata in stopil v sobo. Ob postelji so stali vsi in soseda je držala v roki gorečo svečo in mólila . . . Vzdihi za vzdihom se je izvil počasi in trudno iz materinih prsij; njih oči pa so gledale na nas ljubeznipolno in proseče. To je bil njih zadnji pogled . . .

Ne zahtevajte, da vam pripovedujem, kaj sem čutil tisti čas. Izgubil sem v enem samem hipu vse, kar sem imel na svetu najdražjega in najljubšega. Ne jokati ne govoriti nisem mogel v tistem trenutku; zdelo se mi je, da je postalo vse krog mene temno in prazno, in da je odslej vse moje življenje pusto in brez veselja . . . Ne, — vse to sem čutil pozneje; takrat, ko so zatisnili moja mati svoje dobre, ljubeznive oči, nisem mislil ne nase, ne na svoje življenje . . . Da bi jim mogel še jedenkrat, — samó še jedenkrat poljubiti roko in jih prositi odpuščanja . . . A sedaj je prepozno in moja mati počivajo!

Oblački.

To niso razsipane rožice
Po ravni poljani, široki,
To plavajo jasni oblaki le
Po sinjem nebeškem oboki.

Objemajo nežno se, ločijo,
In vetrec zaganja se vanje,
In v zlati svetlobi se kopljejo
Ah — mladega srčeca sanje . . .

Smiljan Smiljanič.

